

PETER VEEN

VALWIND

ZEER KORTE VERHALEN

copyright © 2019

tekst – Peter Veen

vormgeving – Monique Kalfsbeek-Verkade BNO

correctie – Evelyn Jongman

tekening omslag – Sabine Liedtke

ISBN 978 90 828212 2 2

NUR 303, 320

Pas

Thee, denk ik en sta op van achter mijn bureau. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar buiten en zie een blauwe reiger die naar binnen staat te gluren. Ik bevries mijn pas. De reiger staat doodstil, alleen het gras rond zijn poten beweegt in de wind. Achter de reiger is de akker grijs van ganzen die stilletjes het groen verorberen. Vanuit de ochtendmist duikt een ruiter op. Hij galoppeert langs de beek en komt snel dichterbij. De reiger draait zijn kop naar het geluid en vliegt op. Direct dwarrelen grote zwermen ganzen omhoog. Ook ik kom weer in beweging en zet een pas richting keuken.

Zong

'Ik hoor prachtig zingen,' zegt een jonge vrouw. Ze leunt tegen een betaalautomaat in de smalle straat en kijkt me onbevangen aan. 'Echt prachtig zingen.' Ik spits mijn oren, maar het is stil om me heen. Alleen mijn eigen stem galmt door mijn hoofd.

'Ik hoor niks,' zeg ik en wil verder lopen.

'Van je vader.'

Het klopt, die zong, maar hij is dood. Ik spreek de zin niet uit maar zie de woorden naar haar reiken.

'Ja, die is dood,' zegt ze, 'dus nou doe jij het. Ooit zongen jullie heel mooi samen, het was met kerst.' Haar hond die op haar arm zit, lacht naar me. Maar als ik beter kijk, is het een kat. Net als ik haar wil vragen wie ze is, voel ik achter me haar man.

'Ga je mee?' vraagt hij en ze knikt.

De sfeer vervliegt, mijn vraag lost op.

Terwijl ik in gedachten het gesprek herhaal en inbrand in mijn brein, word ik langzaam wakker. En bang de woorden te vergeten, sta ik op en noteer snel alles wat ik me herinner. Ik lees het nog eens terug en vraag me af of er een boodschap is. Of er misschien een boodschap was. Mijn ogen dwalen naar de klok. Zes uur tien. Voor zingen is het veel te vroeg.

Glas

Nog slaperig draai ik de achterdeur van het slot en stap naar buiten. En trek direct mijn linkervoet weer terug. Iets kouds geeft mee als ik erop stap en kriebelt zachtjes onder de onbedekte huid. Voor de deur ligt een dode lijster. Hond die mee mag voor een ochtendplas, schuurt met zijn warme vacht langs mijn blote benen als hij zich naar buiten wringt. Hij pakt het lijfje en rent ermee weg, gooit het op, danst eromheen, doet een schijnaanval en knaagt aan de pootjes. Ondertussen haal ik de krant, gooi de vuilnis weg, hoor vogels fluiten, zie een meststrooier op de akker, voel de hitte van de zomerzon. Ik bekijk de achterdeur en zie de plek waar de lijster botste met het glas. Vlak naast het opgeplakte silhouet van een roofvogel speelt de wind met drie verloren veertjes.

Smaakje

'Koffie alsjeblieft.'

'Welk smaakje wilt u, kardemom, geitenkaas, bramen of rundvlees?'

'Heb je niet gewoon koffie?'

'Nee, dit zijn onze smaakjes. Welke mag ik u brengen?'

'Heb je dan misschien thee?'

'Jazeker. Dan hebben we de smaakjes ginseng, bloedworst, zeezout en natte hond.'

'Niet gewoon thee? Doe me dan maar een kopje warm water.'

'Met bubbels?'

Weten

Ik wring me in mijn schoenen, klaar om weg te gaan. Hond kijkt op en kwispelt. Wat heerlijk niet te weten wat er straks gebeuren gaat, denk ik. Niet weten van die klus die vanavond af moet zijn, niet van de auto die een beurt moet hebben, niet van de pc die hapert, niks van morgen, niets van welke dag erna dan ook. Alleen vandaag dat telt, alleen het nu. Schuif de tuindeur open en laat me vallen in een luie stoel. Mijn wangen warmen in de najaarszon. Hond ligt in het gras en knaagt aan een teruggevonden botje. De wind speelt met zijn haar.

Leven

Voor mijn ogen trekt een torenvalk een veldmuisje aan stukken en vreet het in drie happen op. Hond kluift aan een dood gevonden hazenjong. De jager schiet een fazant die neersmakt op de nog onbegroeide grond. Een ijsvogel die naast de beek woont, duikt het water in en graait een visje weg. Ik zoek de appel in mijn zak, bijt gulzig in het zachte vlees. Een vliegtuig trekt hoog over, ik verbeeld me dat het hier zijn bommen dropt en zie dood, overal waar leven is.

Raar

Toch vind ik het maar raar dat de rimpel boven mijn linkerwenkbrauw overdag niet meer wegtrekt.